

Ca. 500 haugesundere var på oxfordmøter i helgen.

Møter i Festiviteten, Totalen, kirken og i Turnhallen.
— Mange tilreisende fra by og bygd.

Gruppen møter satte sitt preg på byen lørdag og søndag.

04-03-033

Haugesund har i helgen stått i Oxfordgruppe-bevegelsens tegn. Det blev ialt holdt 4 større møter lørdag og igår. Til samtlige møter var det til sammen omkring 5000 tilhørere, et antall som skulde tyde på at det er stor interesse for denne bevegelse.

Til de første møter, lørdag, var det sendt ut en mengde innbydelser til haugesundere av alle samfundsklasser. Møtet i Totalen var arrangert som et ungdomsmøte og møtet i Festivitetsens selskapslokaler for eldre personer.

Møtet i Festiviteten lørdag kveld.

Den røde og blå sal i Festiviteten var fullt besatt god tid før kl. 8. Det viste sig at det blandt de fremmøtte var representanter fra nærsagt alle samfundslag og arbeidsgrener i vår by.

Møtet leder var advokat Erling Wickborg, Oslo, som ønsket den tallrike forsamling velkommen. I et kort og orienterende innlegg forklarte han om den misjon nogen av landets Oxfordgruppemennesker var ute i. De var endel ganske almindelige mennesker, sa han, som hadde satt møte med haugesunderne fordi de hadde noget å fortelle. Haugesund var en by hvor vågemøtet alltid hadde stått høyt på handelens og skibsfartens

område. Det var derfor hans ønske at det også på det åndelige område vilde vise sig å være folk med vågemot. Og han for sin del turde uttale at det skulde skje store ting i Haugesund disse dager, slik at byen skulde få enda større felt å spenne over.

Tal. kom deretter inn på situasjonen ute i verden idag og

forklarte at katastrofen var nær. Den utsettelse vi fikk for omkring 2 måneder siden var sikkert bare for en kort tid. Alle visste at nasjonene lå på lur, klar til å hugge i hverandre. Men dette måtte det ikke bli anledning til. For å undgå en slik katastrofe måtte det skje en forvandling slik at den ene kunde påvirke den annen. Dette var det man håpet vilde opnås med Oxfordbevegelsen.

Advokaten gikk deretter over til å avlegge et vidnesbyrd, og fortalte på en grei måte hvordan han var kommet i forbindelse med Oxfordbevegelsen. Fra sin ungdom hadde han hatt lite befatning med kristendommen. Selv gikk han i kirke bare når det var nødvendig og strengt tatt ikke da heller. Han hadde alle dager hatt medgang, men fikk litt etter hvert erfare at han levet livet på en nedadgående kurve. Det var i en slik tilstand han møtte Oxfordbevegelsen. Han fikk øinene åpne for at han hadde forfeilet og kom så til den erkjennelse at

Gud hadde en mening. Så overgav han sitt liv til Gud og dette kom igjen til å bety en fullstendig forandring i hans liv, ikke bare i hjemmet, men også i hans forretninger. Han fikk forståelsen av at Gud hadde en mening med ham og at alle konflikter i verden skrev sig fra forholdet mellom menneskene. Hvis menneskene i alle situasjoner først tenkte på hvad Gud vilde ha sagt i det og det tilfelle, trodde han meget vilde bli bedre. Hvis dette så kunde føres over på millioner av mennesker, vilde verden sett anderledes ut idag.

Etter disse innledende bemerkninger av advokaten, avla flere av gruppens medlemmer i Haugesund og flere av de tilreisende korte vidnes-

byrd.

Dr. Gilje fra Haugesund understreket hvor stor betydning det hadde for ham som læge å kunne bistå døende patienter med Guds ord og hans frue fremholdt den store hjelp hun hadde hatt av denne bevegelse.

Fru Eli Sparre Smidt, Oslo, fortalte hvordan frykten var drevet ut av hennes hjem som tidligere var ateistisk innstillet og en ung dame, frk. Else Margrethe Alvsen, også fra Oslo, forklarte hvordan hun og hennes foreldre var vunnet for Oxford.

Fru distriktslæge Ramson fra Sand oplyste hvordan hun hadde funnet ut at levende kristendom var den beste hjelp til oppdragelsen. For å forklare dette nærmere fortalte hun en rørende historie om sitt 5 år gamle barn og sig selv.

S. As Kyvik og frue, fra Haugesund, kunde berette om hvor lykkelig en familie kunde bli når en hadde gitt sig helt over til Gud. Det kunde være vanskelig til å begynne med å bøie sig for Oxfordbevegelsens 4 absolutter, men en kom ingen vei utenom.

Stadsfysikus Rønnevig fortalte hvordan han fikk fro alle ting avhang av den enkeltes forhold til Gud.

Det var videre korte vidnesbyrd av tannlæge Watne, Korpervik, skolebestyrer Bernhard Håvardsholm, lærer Ola Midtun, Sand, fru Midtun, Sand, dr. Winkel, Danmark, dr. Johnson og frue, Sauda, og rektor Sten Bugge, Oslo.

Ungdomsmøtet i Totalen.

Til møtet som holdtes i Totallokalet lørdag kveld var det sendt ut innbydelser til byens ungdom. Mange hadde fulgt innbydelsen, og da møtet blev åpnet var ca. 400 unge menn

og kvinner tilstede.

De av Oxfordgruppens medlemmer som skulde bringe sine vidnesbyrd hadde tatt plass oppe på plattformen. Det var flere her fra byen, endel fra Stavanger og Sandnes og ellers et par andre byer.

Møtets leder var Randulf Haslund fra Arendal som innledet med å fortelle hvorfor endel av Oxfordgruppens medlemmer var kommet til Haugesund for å holde møter. Deretter fortalte han hvorledes han selv var blitt med i Oxfordbevegelsen, hvorledes han hadde opdaget at disse mennesker eiet noget som han selv ikke hadde. De hadde vist ham som hadde forsøkt å arbeide for at verden skulde bli bedre, bl. a. ved å delta i fredsbevegelsens arbeide at hverken verden, hans hjem eller nogen omkring ham vilde bli bedre før han selv blev et annet menneske.

Mange av de som var møtt frem til møtet i Totallokalet var sikkert kommet av nysgjerrighet, uttalte han videre, og nu vilde Oxfordgruppen

hentet fra deres eget liv forsøke å vise at alt det som skjer omkring oss, skjer på grunn av hvordan vårt eget liv er. Det kann være til et negativt eller positivt arbeide, vårt eget liv hadde alltid betydning i det som skjedde.

Det vi tror er aldri privat, for kann ikke min tro bringes videre til andre, sa taleren, har den ingen betydning. Det som Oxfordgruppen vilde bringe var tanken på en revolusjon. Ikke slike revolusjoner som har foregått ute i verden nu og da. Nei, de var matte i forhold til den revolusjon Oxfordgruppen vilde. Det var en revolusjon inne i mennesket, et angrep på selve mennesket for å vise at de var skapt i Guds billede, og at de skulde leve der etter.

Etter disse innledende bemerkninger fikk vi endel vidnesbyrd fra gruppens medlemmer. Det var flere her fra byen, bl. a. frk. Karla Jakobsen, Karen Marine Wegner, frk. Idzal, Einar Kongshavn og stadsfysikus Rønnevig. Av de utenbys kann vi nevne skibsreder Trygve Kjelland, Oslo, tannlæge Wathne, Kopervik, fru distriktslægen på Sand og vår kjenning fra idretten, Abraham Hølland, Sandnes. Videre var det vidnesbyrd fra endel av de unge fra Stavanger og Sandnes.

Vi skal undlate å referere de enkelte vidnesbyrd, bare nevne at alle gikk ut på å be-

rette hvorledes de var kommet over og med i Oxfordbevegelsen. Det var vidnesbyrd om Guds plan med menneskene, om å dele kristendommen med andre, erfaringer fra det praktiske liv, det de hadde oplevet som blev fortalt. Og gjennom alle vidnesbyrd gikk det som en rød tråd at etter man hadde stillet sig under Guds styrelse, da var det livet virkelig var begynt.

Etter at Randulf Haslund hadde innbudt de fremmøtte til samtaler med gruppens medlemmer, blev møtet avsluttet med en stille stund.

Allerede etter disse to møtene var det lett å merke at Oxfordgruppen hadde satt sitt spor etter sig blandt byens befolkning og da særlig blandt de unge. På alle kafeer og rundt omkring i de mange hjem blev det inngående drøftet om Oxfordbevegelsens måte å holde møter og drive sin virksomhet på var riktig eller ikke. Diskusjonen gikk høit både for og imot. Hvad resultat man kom til kann vi ikke uttale oss om, men vil bare slå fast at allerede etter de første møter hadde Oxfordgruppen satt sitt preg på byen.

Middagsmøtet i Festivitetten.

Møtet igår middag i Festivitetens store sal var ledet av elektroingeniør Erling Lykke, Oslo. Også til dette møte var det stor tilslutning idet salen, som rummer 600 mennesker, var fyllt til siste plass. Langs benkeradene og ut gjennom gangene stod det mange tilhørere.

Elektroingeniøren fortalte inn ledningsvis at han var gammel haugesunder, men de siste 19 år hadde han bodd i Oslo. Også han kom i sitt innlegg inn på verdenssituasjonen idag og under streket, i likhet med advokat Wickborg, at situasjonen avhang av de enkelte menneskers holdning til Gud. For 4 år siden hadde han opdaget at han var misfornøiet med sig selv. Han utførte sitt arbeide på kontoret slik som han var nødt til og i fritiden la han gjerne kabaler, brukte meget tobakk og gikk på kinematografer. Selv var han kritisk. Så traff han en rekke mennesker som fortalte at Gud hadde en plan med hver enkelt. Dette gav ham noget å tenke på, og etterhvert begynte noget å skje. Han så sig anderledes enn før, og spesielt når han stillet sig på prøve overfor de 4 absolutter Oxfordgruppebevegelsen hadde.

Leif Skogland, Haugesund, forklarte hvordan han møtte Oxfordbevegelsen og fru Astrid Alvsaker, Haugesund, beskrev den nervøsitet hun alltid hadde hatt tidligere, før hun kom i forbindelse med Oxford. Hjemme var det blitt en stor forandring, noget som hennes mann, bokholder Alvsaker, understreket. Det var hans frue som først hadde overgitt sig, og litt etter hvert var det gått op for ham den store betydning det har for menneskene å overlate alt til Gud.

Advokat Alf Hærem, Bergen, og hans frue, fortalte om de problemer de hadde hatt i sin forretning og gårdsbestyrer Thomas Stange, Torvastad, opplyste om den store forandring det var blitt mellom ham og hans arbeidere etter at han hadde gått inn i Oxford.

Gymnasiast Sigrun Caspersen, Haugesund, og lektor Sevald Simonsen, Stavanger, fortalte om Oxford blandt elever og på skolen.

En dansk gjest, Else Pettersen Danmark, berettet om hvordan en hel bygd var blitt anderledes innstillet etter at hun var blitt med i gruppebevegelsen.

En entreprenør fra Stavanger, Jonas Odøy, fortalte at han nu hadde fått et annet forhold til sine arbeidere nu og sin forretning hadde han lagt i Guds hånd.

To arbeidere fra Stavanger, Arthur Lårsbø og Karl Halleland, forklarte hvordan alt var blitt så meget bedre etter overgivelsen.

Siste taler var Randulf Haslund fra Arendal. Han hadde i begynnelsen vært skeptisk overfor Oxford, som han hadde funnet ikke svarte til de forventninger en hadde satt. Men senere måtte han innrømme dens store betydning for den enkelte og for verden. Han sluttet med en mandende appell til alle om å tenke over de uttalelser som var falt på møtet og slutte op om den nye verdensresolusjon, Oxfordgruppebevegelsen.

Avslutningsmøtet i Vår Frelses kirke.

Stevnet blev avsluttet med et offentlig møte i Vår Frelses kirke. Tilstrømningen var så stor at man straks arrangerte sig med

uck-
red-
ved et nesten uforskammert
Magda besvarte Hopes vennlige
ter for hverandre.
teneligh og presenterte de to da-
tun skal spille Angelas rolle, sa
s — Magda, dette er miss Sterling.
ig op.
ortieren hadde rakt henne, så hur-
ned a kirke igjennem et brev som

-- i helgen
Haugesands avis
28 Nov 1938

et samtidig møte i Turnha
Talerne gikk så fra det ene
til det annet — og alle fikk h
det samme.

Det var samlet interesserte til-
hørere fra alle samfundsklasser
— fra by og bygd, av forskjellig
socialt og politisk syn og miljø
— både unge og gamle.

Møtet i kirken blev ledet av
Sten Bugge. Han redegjorde
først for gruppens arbeide —
hvordan det hvilte på Kristus,
og at den gikk ut på å forbedre
verden. Første taler var C. Mag-
ne Rønnevig. Også hans tale
gikk ut på å begynne med sig
selv først — kun det var løsenet
på slagordet «en moralsk oprust-
ning» mot det onde i verden. —
Meget skarpt og tydelig blev det
både her og hos de følgende poin-
tert at alt er avhengig av vår
viljes beslutning. Da kann Gud
bruke oss.

Av de andre talere kann vi
nevne skulestyrar Håvardsholm,
Sand, læge Johnson, Sauda, inge-
niør Markussen, Oslo, lektor Si-
monsens, Stavanger, Abraham
Hølland, Sandnes.

Randulf Haslund avsluttet
også dette møte. Han minnet om
hvad han om ettermiddagen had-
de hørt i radio av Franck Buck-
man — og hvad denne sa om ver-
dens fornyelse og moralske op-
rustning.

Møtet sluttet med en stille
stund På grunn av den store
tilslutning til møtene vil endel av
de tilreisende gruppefolk stanse
nogen dager fremover og fort-
sette sitt arbeide her.